

Haab ved Sagens første Behandling —, at vi fra Udvalgets Haand maatte modtage en Indstilling, hvorom Landsthinget kunde slutte sig, der gik ud paa at opfordre Regjeringen til at see hurtigt at gribe ind for at faae en bedre Ordning af den efter min Formening lidet tilfredsstillende Tilstand, der for Tiden findes i den danske Kirke, tilveiebragt. Dette Haab er kun for en Deel gaaet i Opfyldelse. Udvalget har deelt sig i et Fleertal og et Mindretal, og Mindretallet har foreslaaet at bringe Lovforslaget i en Form, i hvilken man kan vente, at det vil blive modtaget af Ministeren og af ham indstillet til kongelig Stadsfæstelse. Bliver Mindretallets Forslag altsaa vedtaget, i alt Fald med de Underændringsforslag, der her foreligge, have vi efter den høitærede Ministers Udtalelser Grund til at antage, at det vil kunne faae kongelig Stadsfæstelse, og der vil jo da unægteligt være opnaaet det, at Nazareth-Menigheden vil komme ud af den lidet ønskelige Stilling, hvori den for Diebliffet befinder sig. Der er Ingen, der mere end jeg kan ønske, at Nazareth-Menigheden maatte komme i det rigtige Forhold til Folkkirken, men dette Hensyn kan dog ikke foranledige mig til at stemme for et Lovforslag, som jeg forøvrigt ikke kan finde tilfredsstillende eller hensigtsmæssigt. Jeg skal ikke i saa Henseende holde mig til den efter min Mening mindre heldige Affattelse af Forslaget eller til flere mindre rigtige og hensigtsmæssige Bestemmelser i samme, men jeg skal holde mig til det, der for mig er det afgjørende, og det er, at Vedtagelsen af Lovforslaget efter min Opfattelse netop vil slaae den Sag, hvorfor det er dets Hensigt at arbejde. Udvalgets Fleertal har derom udtalt, at, forsaavidt som Sagen dreier sig om et ganske enkelt Punkt her i Landet, da synes det paagældende Forhold ikke at lede Tanken hen paa mere almindelige Lovforskrifter, men derimod at medføre, at man maa søge en speciel Ordning enten ad legislativ eller administrativ Veie, og dette Punkt er ligeledes blevet omtalt af andre ærede Talere, hvorfor jeg ikke skal dvæle længer derved. Men Udvalgets Fleertal siger dernæst: „Det er vel saa, at der paa mangt et Sted i Landet til sine Tider maatte ønskes en mere væl-

kende og frugtbar Forkyndelse af Ordet; men en mere tilfredsstillende Opfyldelse af det præstelige Kalds Pligter og en nidkærere Sjælesorg opnaaes neppe, saalibet som et almindeligt fyldigere Menighedsliv, ved Stiftelsen af nye Samsund“; hvorimod Fleertallet mener, at „dette Maal snarere naaes ved Kirkestyrelsens vedholdende Bestræbelser for, at der i de alt bestaaende Samsund ikkun bestilles omhyggeligt prøvede Sjælesørgere, og at der hverken ved Ansættelser eller Forslyttelser tabes af Sigte den enkelte Menigheds særlige Behov eller overhovedet fattes det aarvaagne Tilsyn i det Enkelte, der ikke tilstedes, at det kirkelige Liv slumrer hen, men i Tide raader Bod paa Ulemperne“. Jeg er nu ganske vist af en noget anden Ansættelse, end det synes, at det ærede Udvalgs Fleertal er af, med Hensyn til Trangen til en anden Ordning af Forholdene i Kirken og Udstrækningen af denne Trang, men jeg maa dog erkende, at de af Udvalget paapegede Midler ganske vist vilde kunne udøve en heldig Virkning og i Fremtiden visnok ogsaa vilde komme til at gjøre det. Men jeg maa tillade mig at rette det Spørgsmaal til det ærede Fleertal, hvorfor det netop troer, at sige Foranstaltninger, sige Midler vilde blive anvendte i den nærmeste Fremtid? Man kan dog efter min Formening ikke i den Retning stille meget store eller vidtgaaende Fordringer til Kultusministeren; man kan jo ikke gjøre ham til Kirkens Overhoved eller give ham pavelig Myndighed. Man kan altsaa kun holde sig til de Tilsynsmænd, som nu findes i Kirken, nemlig til Bisopperne og Provsterne; men disse Tilsynsmænd har man jo allerede, og det vil i den nærmeste Fremtid netop blive de samme Mænd, som man for Diebliffet har. Men naar det nu er blevet udtalt, og jeg troer med Rette udtalt, fra mange Sider, at der er store Mangler og Brøst tilstede i Kirken, saa forekommer det mig dog at være klart, at Kirkens Tilsynsmænd netop ikke have nægtet at afhjælpe disse Mangler og Brøst, og jeg kan da ikke indsee, at Sagens gjentagne Behandling her i Rigsdagen, eller at en Henviisning af den til en Behandling af Kirken vil kunne øve nogen afgjørende Indflydelse paa hine Mangler og